

S A R A H F R E E T H Y

Het
verloren
meesterwerk

Vertaling Saskia Peeters

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 THE WRITERS' ROOM PUBLISHING LIMITED

Oorspronkelijke titel: *The Seeker of Lost Paintings*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Saskia Peeters

Omslagontwerp: Pip Watkins / S&S Art Dept.

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Arcangel; © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1971 0

ISBN 978 94 027 7687 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk mei 2026

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB.

The right of Sarah Freethy to be identified as author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Napels, 1610

De draden van het doek zijn dik en verspreid, een los stuk Romeins linnen, sober en onopgesmukt. Voordat het schilderen kan beginnen, moet het worden voorbereid met een grondlaag, donker als de nacht en diep als een wond, duister als een schaduw. Wat houdt zich schuil tussen de strengen, wachtend op een enkele bron van licht?

De grondlaag is een primer, als honing met een korrelige structuur die het paletmes tevredenstelt. Deze *mestica* vormt de basis. Een natte bodem, bruin en leemachtig; een dikke, vruchtbare pasta van pigment, gips, lijnzaadolie. Geen aarzelende streken of ruwe benaderingen – wat wordt geplant is al volledig gevormd. Elke lijn wordt aangebracht in de wetenschap dat wat er groeit altijd al aanwezig was, maar verborgen.

De kunstenaar pakt zijn mes op en kerft de basis in, alsof hij in vlees snijdt. Dat heeft hij al een of twee keer moeten doen: de kleur van een mens op het schildersdoek van de straat uitgieten. Zijn eigen littekens zijn daar een bewijs van, jeukend waar het vlees zich weer aan elkaar hecht. Soms verblinden ze hem met een vreselijk licht, maar hij moet doorzetten. Hij kan niet terugkeren voordat het klaar is.

Wie zal hij schilderen en in welke gedaante? Er is iemand... beziel en

lichtgeraakt. Hij heeft hem opgezocht vanwege zijn wilskracht. Een man moet gedenkwaardig zijn om vereeuwigd te worden. Hij heeft zijn muze in vele stemmingen meegemaakt, getransformeerd door pijn, verdrongen in wijn en gloeiend heet van woede, maar deze keer moet het anders zijn. Nou, laat het dan extase zijn.

De kleur komt als laatste, opgebouwd door het vermengen van pasta's. Deze aarde zal spoedig worden geschroeid door omber. Botergeel, vermiljoen en oker; houtskoolgrijs en kopergroen. Een vage toets van luminescentie; een glans van tempera waar het licht op valt, zwemmend op het nog natte laagje olie. De plooien van zijn cape, scharlaken als een kardinaalsschoen; zijn mond, donkerder dan meekrap. Welke kleur heeft spijt? Loodwit, uitgestreken over een bloedzwarte bodem.

Tijd is vluchtig, en hij moet aan het werk. Elk beeld heeft een geheugen. Waar lagen zijn, zal een indruk achterblijven. Een streep, een spoor, een onopzettelijke plattegrond. Je zou kunnen ontsnappen, maar wie zoekt, zal zeker vinden.

Dat moet allemaal nog komen. Voor nu is de basis gelegd, het doek is gereed en het schilderen moet dus beginnen.

Hoofdstuk één

Londen, juli 1997

Londen zuchtte onder de eerste echt warme zomerdag. Op Piccadilly verdong de stroom toeristen zich, verhit langs elkaar schurend, glibberig van het zweet. Een sluier van grijze uitlaatgassen vulde hun neusgaten en licht weerkaatste van de gebouwen en doorsneed de schaduwen.

Buiten deze drukbezochte straten verkeerde de rest van de stad in een sluimertoestand. De staart van de Theems gleed van de buitenwijken naar het centrum, langs de herenhuizen en villa's, de chique galerieën met hun rolluiken half gesloten. Er waren een paar tekenen die erop wezen dat er snel leven zou terugkeren naar die straten: een flyer voor een veiling in september, posters voor een najaarstentoonstelling, de belofte van Gentileschi, Mondriaan of Mueck. De etalages van de antiquariaten waren afgedekt met geel cellofaan, als flesjes met geneesmiddelen, maar toch drong het zonlicht erdoorheen en schroeide het papier met verzengende stralen.

Langs een drukke westelijke verkeersader, die was volgestroomd met auto's, stond een rij stille huizen. De daklijn was een wirwar van ijzeren pinakels en krullen, en grote dakerkers die de kamers eronder overgoten met licht. De lucht was bewegingloos. Het gedreun van verkeer was altijd

aanwezig, maar kon niet door de zomerse soep heen dringen. Ergens diep vanbinnen kraakte een vloerplank, die zich uitrekte in de warmte.

Beatrice Fremont leunde met haar hoofd tegen het raam. Ze staaarde lusteloos naar buiten, omringd door golven donker haar. De kamer lag altijd verzonken in de schaduw, de vervaagde vitrage en gordijnen waren zelden open, maar vandaag zat ze op de uitkijk. Zoals altijd, dag en nacht, stond het verkeer muurvast met bezoekers die de stad in wilden terwijl de stedelingen probeerden te ontsnappen. Uitlaatgassen drongen haar neus binnen en heel even voelde ze een verlangen om te vluchten – naar Italië wellicht. De plek van vroegere vakanties, terracottakleurige heuveldorpjes en olijfboomgaarden, schaduwrijke fonteinen en piazza's. Kon ze haar moeder er nog maar mee naartoe nemen, een laatste keer... Maar dat was onmogelijk, dat wist ze. Om te beginnen vanwege de kosten, maar Maddalena was zo broos, ze zou het niet aankunnen.

Beatrice dacht aan haar moeder, in de sombere schemering van de naastgelegen studeerkamer, die was omgebouwd tot slaapkamer toen ze de trap niet meer op kon. Daar lag ze nu, half slapend, half wakend, met een versleten linnen laken opgetrokken tot boven haar schouders. Ze had het altijd koud, zelfs in deze verstikkende hitte.

Beatrice wist dat haar moeder niet lang genoeg zou leven om nog een keer naar Rome of Sicilië te gaan, hoe verdrietig het haar ook maakte. Het enige wat ze kon doen was het haar comfortabel maken in de tijd die ze nog had. Geld was de verzachting die ze nodig hadden, maar ook hetgeen waaraan ze gebrek hadden. Ze staaarde naar de straat, wachtend op de man die hen hopelijk kon helpen.

In een hete windvlaag van een passerende trein stapte Jude Adler het peron van Barons Court op. Het metrostation bruiste van het leven: opgewonden tieners die de stad in gingen, snaterende jonge moeders met hun nukkige kinderen, die in opstand kwamen tegen de samengeperste lichamen en de drukkende hitte van de dag.

Jude wrong zich door alles en iedereen heen en rende de trap op, de poort uit en de straat in. Zich bewust van de tijd haalde hij het stratenboek uit zijn zak om de beduimelde bladzijden te raadplegen. Talgarth Road was niet ver. Niet meer dan een paar minuten, als hij doorliep.

Hij was nieuwsgierig naar de collectie. Het kleine beetje informatie dat Beatrice Fremont hem aan de telefoon had gegeven, wees erop dat haar vaders kunst- en fotoverzameling misschien wel een stap in de richting van zijn redding kon zijn. Er waren drie maanden verstreken sinds Jude de slechtste beslissing uit zijn carrière had genomen, die zijn reputatie nageoeg had verwoest. Een goede taxatie zou het niet oplossen, maar kon wel helpen.

Zijn vergissing achtervolgde hem dag en nacht. Hij had het schilderijtje op de website van een veilinghuis in Frankrijk gezien. Een kleine, gepixeleerde afbeelding die zijn aandacht trok. Die toonde het dak van een rode schuur dat zweefde boven een troebele groene zee, een roomwitte lucht – met veel textuur – boven velden golvend gras, dat werd beroerd door een onzichtbare wind.

Het werk stond geregistreerd als ongesigneerd, de maker was onbekend, maar Jude had het geweten. Hij begreep het instinctief. Dat was waar hij goed in was: het kaf van het koren scheiden, kunst herkennen. Op zijn intuïtie vertrouwen, die hem nog nooit in de steek had gelaten.

Hij had meteen geweten dat dit schilderij van Paula Modersohn-Becker was, de Duitse expressioniste, die in 1907 was overleden. Hij was er zeker van, als ware het een portret van de kunstenares zelf; met die ovale ogen die haar kleine, huiselijke wereld op een specifieke manier bekeken. Hij wist dat het al meer dan een halve eeuw vermist was, verdwenen in een zuivering van het Derde Rijk. Het was precies wat hij nodig had. Hij voelde het stromen van zijn bloed, het prikkelen van zijn huid dat hem duidelijk maakte dat dit... iets was. Net als alle gokkers kende hij zijn eigen lichaamstaal. In de tijd vóór het wereldwijde web was hij vaak bang geweest dat die signalen hem de das om zouden doen. Nu kon hij zich verschuilen

achter een scherm, anoniem en ongezien. Hij had zijn intuïtie gevolgd, geld geleend en het schilderij op de veiling gekocht. Toen het een week later in Londen aankwam, had hij een golf van opwinding gevoeld toen hij het in zijn handen hield en dat rode schuurdak van dichtbij zag. Hij was er meteen mee naar Oxford gegaan, zodat zijn vriend Kit Worseley – kunsthistoricus, docent en curator – de authenticiteit van de vondst kon bevestigen. Vervolgens had Jude een handvol vertrouwelingen gebeld om hun te laten weten dat er iets nieuws aankwam; houd het in de gaten. Het was opwindend, de wetenschap dat zijn collega's wachtten, nieuwsgierig waren naar zijn nieuws, en daarom was het des te pijnlijker dat Kit belde om te vertellen dat het opvallende roodbruine pigment van het dak pas vanaf 1968 werd geproduceerd. Jude had aandachtig geluisterd, maar elk woord was als een klap geweest. Kit had geprobeerd het beter te maken, had hem verzekerd dat het een meesterlijke vervalsing was, vooral omdat de verkoper ook nooit had geclaimd dat het een Modersohn-Becker was, maar voor Jude deed de finesse van het bedrog niets af aan de pijn.

Er waren maanden verstreken, maar de schaamte was niet verminderd en hij had nog steeds een schuld die hij onmogelijk kon aflossen. Hij schrok vaak wakker uit dromen waarin hij de prijs zag oplopen op het scherm, hem omhoog zag kruipen als een waterpeil. Dan doorzag hij zijn stommiteit, maar kon hij het toch niet tegenhouden, tot hij bezweet en beschaamd wakker werd. Hij stopte met zijn onderzoeken en richtte zich op kleinere taxaties, puur om de rekeningen te kunnen betalen. Hij haalde er geen plezier uit en ook vrijwel geen winst, maar hij wist dat hij nog niet klaar was om weer op zijn intuïtie te vertrouwen, wist niet of hij het ooit weer zou kunnen.

Toen hij de hoek omsloeg naar Talgarth Road hoopte Jude dat deze Fremont-klus simpel zou zijn – een eenvoudige taxatie van een kleine collectie uit het midden van de eeuw. Iets compleet anders dan de Modersohn-Becker en dat was precies hoe hij het wilde.

Voor zich zag hij een rij laatnegentiende-eeuwse huizen. Hij was er tal-

loze keren langs gereden en had zich altijd afgevraagd wie er zouden wonen. Nu hij er te voet naartoe liep, zagen ze er nog imposanter uit. Hij moest zijn hoofd in zijn nek leggen om ze helemaal te kunnen bekijken. De elegante façades waren opvallend genoeg, maar vooral de dakerkers trokken de aandacht. Het waren stuk voor stuk sterke staaltjes victoriaans vakmanschap: in metaal gevatte ruiten met bovenaan een sierlijke boog.

Jude controleerde of hij het nummer juist had en klom het trapje naar de voordeur op. Hij drukte op de bel en hoorde voetstappen naderen. De deur werd opengedaan door een vrouw van voor in de dertig in een spijkerbroek en een ruimvallend wit overhemd. Ze had een lichte olijkleurige huid en was op een verfijnde manier mooi, met grote bruine ogen. Haar dikke, donkere haar was bijna zwart en viel krullend op haar schouders.

‘Miss Fremont?’

Hij stak formeel zijn hand naar haar uit. Ze glimlachte.

‘Zeg maar Beatrice. Kom alsjeblieft binnen, uit die hitte.’

Jude stapte een lichte, ruime hal in met aan de rechterkant een aantal gesloten deuren. Links liep een trap naar de kelderverdieping. Beatrice ging hem voor door de gang en maakte de eerste deur die ze tegenkwamen open.

‘Kom verder.’ Ze liep naar het raam aan de straatkant en trok de gordijnen open. Het licht onthulde een knusse, rommelige kamer: twee leunstoelen en een vaalgroene bank, een wand vol boekenplanken die volstonden met paperbacks. Het was alsof hij twintig jaar eerder was ingericht en sindsdien nooit meer veranderd.

‘Mam staat er altijd op dat we de gordijnen gesloten houden om “de meubels te sparen”, maar dat heeft eerlijk gezegd al heel lang geen zin meer.’

‘Woon je hier ook?’ vroeg Jude.

‘Ik ben een paar maanden geleden terugverhuisd, toen mam ziek werd. Sindsdien heb ik hier mijn kamp opgeslagen.’

Buiten klonk het voortdurend aanwezige gerommel van verkeer: de

vierbaansweg lag slechts meters bij de voordeur vandaan. Jude keek om zich heen en zag een stuk of tien grote, ingelijste schilderijen tegen de lege haard geleund staan.

‘Maken die deel uit van je vaders collectie?’

Beatrice knikte. ‘Ik heb ze na ons gesprek naar beneden gebracht. Pap had toch niet zoveel schilderijen; zijn echte passie was fotografie. Ik heb ze allemaal daar neergelegd...’

Ze wees op een mahoniehouten dressoir waarvan het blad vol lag met stapels ingelijste foto’s en meerdere grote, in leer gebonden mappen waarin nog meer afdrucken netjes waren opgeborgen. Op een salontafel van rookglas lag een stapel albums.

‘Er zitten wat oude gravures tussen, en een paar schetsen en aquarellen waarvan ik geen idee heb wat ze waard zijn, maar mijn vader zei altijd tegen ons dat ze waardevol waren.’

‘Laten we het hopen,’ zei hij, popelend om ze te bekijken.

Vanaf de schouw klonk het lichte geklingel van een klok. Beatrice keek op haar horloge.

‘Ik moet mams medicatie klaarmaken. Vind je het erg als ik even naar haar toe ga? Het duurt niet heel lang.’

Jude knikte.

‘Neem alle tijd die je nodig hebt.’

Hij werkte bij voorkeur zonder dat er iemand op zijn vingers keek. Beatrice leek opgelucht.

‘Ik heb haar niet verteld dat je zou komen. Ik wil haar niet onnodig van streek maken en heb gewoon nog niet de moed gevonden om het haar te vertellen. Mijn vader is twintig jaar geleden overleden, maar ze moet er niet aan denken om zijn bezittingen te verkopen.’

‘Het kan moeilijk zijn om afscheid te nemen van de dingen waarvan we houden.’

‘Ja, ach... soms kan het niets anders, maar we zien het wel als het zover is.’

Ze schonk hem een gespannen glimlach.

‘Kan ik straks thee of koffie voor je meenemen?’

‘Een glas water zou lekker zijn.’

Toen ze weg was, liep Jude naar de salontafel en bladerde door het eerste boek met gravures. Het waren Bijbelse werken: uiterst dramatisch, vol hel en verdoemenis, dreigende torens en gezwollen luchten. Hij gokte dat ze laatnegentiende-eeuws waren, van behoorlijke kwaliteit, maar niet bijzonder waardevol.

Hetzelfde gold voor de olieverfschilderijen die tegen de haard stonden. Sommige waren zo donker dat hij bijna geen details kon onderscheiden. Toch waren de meeste ervan reproducties, en de werken die dat niet waren, waren vrij standaard.

Hij liep naar het dressoir, naar de stapel ingelijste foto's, en wist meteen dat die van een andere orde waren. De onderwerpen liepen uiteen, maar hadden één ding gemeen: licht als bron van zowel schoonheid als belichting. Op veel ervan was architectuur te zien: verlaten straten en pleinen, beeldhouwwerken, details in steen. Hij was geen kenner, maar herkende wel een paar van de groten, onder meer Brassäi, Mario De Biasi en Man Ray. Hij haalde er een paar uit de lijsten om de leeftijd en patina te beoordelen en voelde een tinteling van potentie; deze konden haar misschien wel wat geld opleveren. Ze waren prachtig, in gelimiteerde series en uitstekende conditie. Boeiend genoeg waren een of twee afdrukken van een fotograaf die hij niet herkende, maar die dezelfde gevoeligheid lieten zien: een samenspel van licht en donker, waarin het contrast zoveel groter was dan de som van alle onderdelen. Kon er een tot dusverre onbekende tussen de klassieken zitten? De mogelijkheid van een onontdekt talent gaf hem nieuwe moed.

Een paar afdrukken vertoonden tekenen van veroudering – de randen waren bezaaid met piepkleine roetkleurige sporen – maar al met al had de collectie potentie. De meeste foto's waren goed, enkele waren uitzonderlijk.

De mantelklok begon weer te slaan. Jude vroeg zich af waar Beatrice was

gebleven. Ze maakte zich duidelijk zorgen om hun financiën en hij wilde graag het goede nieuws met haar delen, dus hij liep de hal in. Ze was nergens te bekennen. Afgezien van het gestage gebrom van het verkeer was het onheilspellend stil in huis. De deur van de naastgelegen kamer stond op een kier en er stroomde een warm licht naar buiten. Jude liep ernaartoe en tuurde naar binnen. De lucht daarbinnen was bedompt; er hing een zwaar gordijn voor het raam, dat de zon buitensloot en het lawaai dempte. De enige bron van licht was een wandlamp boven een klein vierkant doek aan de muur tegenover de deur. Eronder stond een ladekast. Het schilderij had geen lijst. Het toonde het hoofd en de schouder van een jonge man, wiens bleke huid glansde als ivoor. Hij had warrig, krullend haar en een schelmse, vrolijke grijns. In de achtergrond waren geen herkenbare elementen, alleen kleur – pure chocolade, compact en rijk.

De afbeelding kwam Jude bekend voor, al kon hij hem niet direct plaatsen. Hij liep de kamer in om hem van dichtbij te bekijken. Was het ook een reproductie? Dan was het wel een uitzonderlijk goede. De heldere gelaatskleur van het onderwerp vormde een contrast met zijn duistere omgeving. Er waren fijne penseelstreken, nauwelijks zichtbaar in het warme licht van de lamp.

Terwijl hij ernaar keek, becroop Jude een vreemd gevoel, een beetje als een *déjà vu*. Hij had het gevoel – nee, hij *wist* – dat hij al eens voor deze zelfde afbeelding had gestaan, of iets wat er sterk op leek. Hij had het bijna, en toen ontglipte het hem weer. In plaats van te proberen het terug te halen zette hij het van zich af, en toen kwam het bij hem op, met enige kracht.

Caravaggio's *Johannes de Doper*.

Deze jongeling, met zijn oplichtende huid in een donkere omgeving, was de belichaming van *chiaroscuro*, de wisselwerking tussen licht en schaduw. Een abstracte term die weinig zei, maar als je de magie ervan eenmaal had aanschouwd, kon je er niet meer omheen.

Hij stak een hand uit om het doek van de muur te halen, niet in staat zijn nieuwsgierigheid te bedwingen. De vezels voelden ruw onder zijn vin-

gers, een rafelige rand, die met spelden op zijn plaats werd gehouden. Hij keerde het om in zijn handen: compact linnen met een laag gebarsten verf. Hij draaide het terug en staarde naar de gelaatstrekken van de jonge man: de scherpe lijnen van zijn jukbeenderen, lippen met net zulke strakke lijnen als de omliggende krullen. Het was *Johannes de Doper*. Hij wist het zeker, en toch leek het op een of andere manier anders. Hij herkende het model. Wat was zijn naam... Cecco? Ja! Francesco Boneri. Zelf ook een kunstenaar, maar vooral bekend als muze.

Jude tuurde naar de gelaatstrekken van de jonge man, probeerde details te onderscheiden in het zwakke licht. Omdat hij hem graag in het licht wilde zien, trok hij het gordijn open; hij knipperde met zijn ogen in het plotselinge licht. Aan de andere kant van de kamer klonk een laag gekreun dat hem, veel te laat, informeerde dat hij niet alleen was.

Hij wendde zich naar het geluid en zag het verweerde gezicht van een oude vrouw, dreigend in de schaduwen. Ze duwde zich omhoog op het smalle bed waarop ze lag. Witte lakens waren om haar heen gewikkeld.

‘Cosa fai, chi sei? Mettilo giù subito!’

Toen riep ze: ‘Be-ah-tri-chi!’ De naam opgedeeld in vier lettergrepen.

Jude stak een hand uit om haar tot kalmte te manen, om haar enigszins gerust te stellen, maar vergat dat hij het vierkante doek nog steeds vasthield. Hij sloeg ermee tegen de ladekast en het kletterde op de vloer.

‘Het spijt me,’ stamelde hij. ‘Alstublieft, blijft u liggen.’

Hij liet zich op een knie zakken en tastte blindelings rond om het doek te vinden op de grond. Er klonken rennende voetstappen op de gang. De oude vrouw was al uit bed en sprak in een of ander onbekend dialect. Hij wist niet wat ze zei, al was haar ontsteltenis overduidelijk. Eén hand klemde zich rond het ijzeren bedframe, de andere greep naar de halsboord van haar nachtjapon. Ze stond te wankelen op dunne enkels, haar blote benen waren bezaaid met dikke aders.

Beatrice haastte zich naar binnen, vloog op haar moeder af en overtuigde haar op sussende toon om weer in bed te gaan liggen.

Jude kreeg eindelijk een hoek van het schilderij te pakken. Hij kwam overeind en drukte het weer op zijn plaats, waarna hij de bedompte kamer wankelend verliet en zich tegen de muur liet vallen. Terwijl hij op adem probeerde te komen, luisterde hij vol schuldgevoel naar het zachte gejammer van de oude vrouw en de gefluisterde geruststellingen van haar dochter, tot het eindelijk stil werd.

Beatrice kwam de kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

‘Gaat het?’ vroeg ze.

Jude knikte, hoewel zijn hart nog steeds tekeering.

‘Het spijt me enorm,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik had geen idee.’

‘Het is mijn fout. Ik had haar moeten waarschuwen dat je zou komen.’

Beatrice wierp een blik op de deur.

‘Ik moet weer naar binnen. Vind je het erg om jezelf uit te laten?’

Jude schudde zijn hoofd. ‘Natuurlijk niet.’ Hij voegde eraan toe: ‘Bel je me, als je tijd hebt? Als de rust is weergekeerd.’

Ze knikte naar hem en ging de kamer weer binnen.

Hij bleef achter in de gang, met een hartslag die eindelijk afnam, en vroeg zich af of hij het misschien allemaal had gedroomd.

Het was donker toen de telefoon begon te rinkelen. Jude woonde in een smal huis in Pimlico. Zijn galerie zat op de begane grond, in een open ruimte met witte wanden en een houten vloer. Boven had hij zijn privéruimte. Slaapkamer, badkamer, keuken, zitkamer. Zijn werk en leven overlaptten elkaar.

Jude was op de bank in slaap gevallen. Het oranje licht van de straatlantaarns hulde de kamer in een synthetische gloed. Bij de eerste keer overgaan sprong hij op en rende naar de trap, nog voor hij zich realiseerde wat hij deed. Hij holde naar beneden naar zijn bureau en nam de hoorn van de haak.

‘Hallo?’

‘Mr Adler? Dit is Beatrice Fremont. Sorry dat ik zo laat bel.’

Jude keek op zijn horloge. Het was bijna elf uur. Hij wreef in zijn ogen terwijl ze verder praatte.

‘Ik heb gewacht tot mijn moeder sliep.’

‘Het spijt me enorm als ik haar van streek heb gemaakt. Ik had geen idee dat daar iemand was. Ik had niet zomaar naar binnen moeten lopen.’

‘Mijn fout. Ik had haar vooraf moeten waarschuwen.’ Beatrice pauzeerde even. ‘Maar er is iets goeds uit voortgekomen. Het heeft een gesprek op gang gebracht dat ik veel te lang uit de weg ben gegaan. Ze heeft ermee ingestemd dat ik mijn vaders collectie verkoop. Als je tenminste denkt dat iemand hem zal willen kopen.’

‘Zeker. Je vader had een goede smaak.’

‘Denk je dat echt?’

‘De fotoafdrukken zijn erg interessant.’

‘O, dat is een enorme opluchting. Mam is een paar jaar geleden financieel in een lastig parket terechtgekomen. Dit is mijn laatste hoop om het op te lossen.’

Jude voelde dat hij haar moest afremmen.

‘We moeten natuurlijk wel zorgvuldig te werk gaan. Uitzoeken of ze echt zijn wat ik denk dat ze zijn. Ik ken iemand, een fotocurator. Ik kan hem vragen om ernaar te kijken.’

Hij vond het vervelend dat hij al die twijfel toeliet, maar hij kon het zich niet veroorloven nog eens dezelfde fout te begaan. Beatrice leek zich geen zorgen te maken.

‘We kunnen het maar beter zeker weten. Ik kan met een aantal ervan een portfolio samenstellen en dat bij je afgeven.’

‘Goed idee. Wat vind je ervan om volgende week een keer af te spreken in het restaurant boven in de National Gallery? Dan trakteer ik op koffie.’

‘Zou maandagochtend schikken, rond tien uur? Dan komt de wijkverpleegster langs. Anders kan ik moeilijk weg.’

‘Maandagochtend is prima.’

Jude wilde net afscheid nemen, maar dacht toen aan het portret.

‘Dat schilderij in je moeders kamer... Is er een reden dat het niet tussen de andere werken zat die je wilde laten taxeren?’

‘Die lachende jongen? Ik was eerlijk gezegd vergeten dat het er nog was.’

‘Kun je er iets over vertellen?’

‘Niet echt. Het hangt al zolang ik me kan herinneren in mams kamer. Ik denk niet dat het van mijn vader was. Het is zo oud en versleten, waarschijnlijk gewoon een prent die mijn moeder jaren geleden bij Woolworths heeft gekocht.’

Judes vingertoppen herinnerden zich de textuur van dikke verf en ruwe draden... Het was absoluut geen prent. Dat wilde hij net zeggen toen Beatrice hem onderbrak.

‘Ik kan maar beter ophangen. Mam wordt al vroeg wakker.’

‘Natuurlijk.’

‘Dus ik zie je maandag om tien uur?’

‘Ja, tot dan.’

Nadat ze had opgehangen, bleef Jude in de duisternis staan nadenken over het schilderij. De verfijndheid van de penseelstreken, de aanzuigende duisternis van de achtergrond tegen de zuiverheid van de huid. Het fluisterde hem toe, als een rood schuurdak. Hij huiverde en zette de gedachte van zich af.